

Director permanent al Senatului

Bp. 667, 19 decembrie 2025

CONSILIUL LEGISLATIV

AVIZ

referitor la proiectul de Ordonanță de urgență privind prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative în domeniul asistenței sociale

Analizând proiectul de Ordonanță de urgență privind prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative în domeniul asistenței sociale, transmis de Secretariatul General al Guvernului cu adresa nr. 241 din 04.12.2025 și înregistrat la Consiliul Legislativ cu nr. D1101/04.12.2025,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează favorabil proiectul de ordonanță de urgență, cu următoarele observații și propuneri:

1. Proiectul de ordonanță de urgență are ca obiect, în fapt, modificarea și completarea următoarelor acte normative:

a) Legea asistenței sociale nr. 292/2011, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

b) Legea nr. 100/2024 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul asistenței sociale, precum și pentru completarea Legii nr. 78/2014 privind reglementarea activității de voluntariat în România și pentru modificarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului;

c) Legea nr. 17/2000 privind asistența socială a persoanelor vârstnice, republicată, cu modificările ulterioare.

Potrivit Notei de fundamentare, se preconizează:

- „prorogarea unor termene cuprinse în Legea nr.292/2011 și în Legea nr.100/2024 care au în vedere implementarea noului mecanism de finanțare a serviciilor sociale”;

- „clarificarea aspectelor ce țin de definirea furnizorilor de servicii sociale și furnizarea unor servicii sociale, prin modificarea și completarea prevederilor Legii nr.292/2011 și a Legii nr.17/2000”.

2. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

3. La **titlu**, întrucât prorogarea unor termene se realizează prin modificarea actelor normative vizate, pentru respectarea prevederilor art. 41 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, propunem reformularea acestuia astfel:

„Ordonanța de urgență pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul asistenței sociale”.

Observația este valabilă doar în situația în care măsurile preconizate constând în intervenții asupra Legii nr. 292/2011 și a Legii nr. 17/2000 și care presupun restrângerea sferei furnizorilor de servicii sociale, stabilirea unei infracțiuni și limitarea prerogativei folosinței a dreptului de proprietate privată, respectiv a libertății economice în forma libertății contractuale, după reanalizare și reformulare în vederea asigurării conformității cu prevederile constituționale incidente, sunt și motivate în mod corespunzător unei ordonanțe de urgență.

4. La **preambul**, în primul rând, semnalăm că soluțiile legislative propuse la **art. I pct. 3**, referitor la **art. 142¹ alin. (1¹) și (1²)**, și la **art. III pct. 1**, referitor la **art. 4 alin. (2), pct. 2**, privind **art. 11 alin. (3)**, și **pct. 3**, referitor la **art. 35**, nu sunt motivate, fiind necesară completarea acestuia în mod corespunzător.

La **paragraful al treilea**, este necesară revederea și reformularea textului, deoarece acesta este prea lung, iar argumentele sunt dificil de urmărit și de înțeles.

La **paragraful al optulea**, este necesară reformularea sintagmei „un orizont de timp îndelungat”, întrucât este improprie limbajului și stilului normativ.

5. Având în vedere că, prin modificarea propusă la **art. I pct. 1** pentru **lit. b)** a **art. 37 alin. (1)** din Legea nr. 292/2011, unul dintre scopurile reglementării este de a stabili/include în sfera furnizorilor de servicii sociale persoanele fizice autorizate, excluzând persoanele fizice, este necesară revederea tuturor textelor din actul normativ de bază care se referă la persoanele fizice (de exemplu, **art. 39, 128, 132, 138**), precum și a textelor din cuprinsul art. I din proiect și modificarea în consecință a acestora.

6. La **art. I**, prin care se propune modificarea și completarea Legii nr. 292/2011, semnalăm următoarele:

6.1. La **partea introductivă**, pentru corectitudinea informației, este necesară eliminarea termenului „republicată”.

6.2. La **pct. 1, la partea dispozitivă**, pentru respectarea uzanțelor normative, sintagma „lit. b)” se va înlocui cu sintagma „**litera b)**”.

6.3. La **pct. 1** referitor la textul preconizat pentru **art. 37 alin. (1) lit.b)**, care va avea ca efect excluderea din sfera furnizorilor de servicii sociale a persoanelor fizice, din cauza faptului că s-a constatat că unele dintre persoanele fizice nu prestau servicii sociale de calitate, se înfățișează ca o ingerință în exercitarea libertății economice a tuturor persoanelor fizice care doresc și pot exercita în mod corect și adecvat activitatea de furnizare de servicii sociale, adică într-o afectare a unei libertăți fundamentale, constituind totodată o măsură disproporționată în comparație cu scopul urmărit.

Precizăm că în prezent oricărui furnizor de servicii sociale îi este verificată (cel puțin teoretic) activitatea pentru a certifica faptul că aceasta respectă toate condițiile care au stat la baza acreditării, în caz contrar, spre exemplu, retrăgându-se acreditarea sau suspendându-se licența de funcționare.

Astfel, cu privire la acreditare există reglementări în Legea nr. 292/2011 și în Legea nr. 197/2012 privind asigurarea calității în domeniul serviciilor sociale. De asemenea, în Legea nr. 197/2012 există reglementări cu privire la procesul de asigurare a calității în domeniul serviciilor sociale, constând în evaluare, monitorizare și control, realizarea propunerilor de retragere a acreditării, precum și a celor de suspendare sau retragere a licențierii și aplicarea sancțiunilor prevăzute de prezenta lege, dar și în efectuarea de inspecții tematice în cadrul procesului de monitorizare a asigurării calității în domeniul serviciilor sociale.

În concluzie, în cazul oricărui furnizor de servicii sociale, nu numai al unei persoane fizice, se poate face propunerea de retragere a acreditării și chiar poate fi retrasă acreditarea. Totodată, Legea nr. 197/2012 prevede, în mod concret, în secțiunea a 3-a din capitolul IV, și suspendarea și retragerea licenței de funcționare a serviciului social.

Prin urmare, este necesară reconsiderarea măsurii preconizate, în conformitate cu cele precizate mai sus și cu prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție.

Totodată, având în vedere că, în prezent, persoanele fizice sunt furnizori de servicii sociale, însă prin reglementarea preconizată nu vor

mai putea avea această calitate, iar acordarea de servicii sociale de către persoanele fizice ar urma să constituie infracțiune, sub rezerva observațiilor formulate în prezentul aviz cu privire la respectarea principiului legalității incriminării și la susceptibilitatea unor ingerințe în drepturi sau libertăți fundamentale, ar fi necesară completarea proiectului cu norme tranzitorii, în acord cu prevederile art. 26 și 54 din Legea nr. 24/2000.

6.4. La pct. 2, este necesară eliminarea textului preconizat pentru **art. 37 alin. (4)**, unde se reia într-o formă prohibitivă - „*Persoanele fizice nu pot avea calitatea de furnizor de servicii sociale*” - faptul că furnizor de servicii sociale poate fi doar persoana fizică autorizată (nu și persoana fizică), ceea ce, în afară de faptul că ar încălca excesiv textul art. 37, ar reprezenta și un paralelism legislativ (care rezultă și din interpretarea *per a contrario*), din moment ce, la art. 37 alin. (1), persoanele fizice nu sunt incluse în enumerarea prevăzută, iar prin textul preconizat pentru alin. (4) acestea sunt excluse în mod expres. Evident, observația este valabilă cu atât mai mult cu cât soluția preconizată pentru art. 37 alin. (1) lit. b) prezintă susceptibilitatea de neconstituționalitate precizată mai sus.

La **alin. (5)**, precizăm următoarele:

a) La art. 30 alin. (2) *de lege lata* din Legea nr. 17/2000 se prevede că „*Persoana vârstnică este asistată, la cererea acesteia sau din oficiu, după caz, de un reprezentant al autorității tutelare/instanței de tutelă, în vederea încheierii oricărui act translativ de proprietate, având ca obiect bunuri proprii, în scopul întreținerii și îngrijirii sale, precum și în vederea încheierii contractelor de închiriere/comodat cu persoane fizice, în vederea găzduirii persoanei vârstnice*”, iar la art. 35 *de lege lata* din același act normativ se prevede că „*Serviciul public de asistență socială și agenția teritorială pentru plăți și inspecție socială au obligația de a verifica orice sesizare cu privire la persoanele vârstnice găzduite de persoane fizice, în vederea întreținerii și îngrijirii*”.

Textul *de lege ferenda* al 35 din aceeași lege, în forma în care este propusă la art. III pct. 3 din proiect nici nu poate fi luat în calcul în vederea analizei, deoarece intervine în mod vădit în prerogativa folosinței a dreptului de proprietate sau în exercitarea libertății economice, după caz, în funcție de caracterul ocazional sau nu ori profesionist al exercitării activității, ceea ce nu poate face obiectul unei măsuri promovate prin prezenta cale.

b) Având în vedere textele de mai sus, în primul rând, observăm că art. 35 *de lege lata* nu face nicio mențiune cu privire la contracte, astfel încât să poată fi încheiate contracte în baza acestuia.

Însă, chiar dacă am lua în considerare și varianta modificării art. 35, precizăm că, respectivele contracte nu se încheie în baza Legii nr.17/2000, ci **se încheie în baza libertății contractuale** pe care orice persoană o are, în sensul că poate încheia contracte de comodat sau închiriere atât timp cât, printr-o măsură proporțională, adecvată, legitimă și urmărind un interes public, cuprinsă într-o lege ca act al Parlamentului, nu i s-a restrâns libertatea economică sau dreptul de proprietate privată, ambele fundamentale.

c) În al doilea rând, nici art. 30 alin. (2) nu prevede posibilitatea încheierii de contracte în temeiul său, ci, la acest articol, se stabilește că persoana vârstnică este asistată de un reprezentant al autorității tutelare/instanței de tutelă, în vederea încheierii unor acte translativ de proprietate, precum și în vederea încheierii de contracte de închiriere/comodat cu persoane fizice în vederea găzduirii persoanei vârstnice. Prin urmare, persoanele fizice, celelalte decât persoanele vârstnice, sunt părți în contractele de închiriere și comodat, nu furnizori de servicii sociale, ci titulari de drepturi și obligații corespunzătoare contractului de închiriere sau comodat.

Prin urmare, dată fiind confuzia dintre calitatea de parte în contractul de închiriere sau comodat și calitatea de furnizor de servicii sociale, precum și faptul că deja prin textul preconizat pentru art. 37 alin. (1) lit. b) se prevede, fără niciun fel de dubiu, că persoanele fizice autorizate pot avea calitatea de furnizor de servicii sociale, constatăm că textul propus pentru alin. (5) nu doar că nu clarifică aspectele pe care și le propune a le lămurii, ci introduce neclarități suplimentare, alături de greșita folosire a noțiunilor specifice dreptului civil în materia contractelor, motiv pentru care propunem eliminarea acestuia sau reformularea în consecință a normei.

6.5. Pentru o corectă sistematizare a proiectului, propunem re poziționarea actualului **pct. 5** după **pct. 2**.

6.6. La actualul **pct. 3**, referitor la textele preconizate pentru art. 142¹ alin. (1) și (2), semnalăm următoarele:

6.6.1. Cu privire la elementul material al laturii obiective a infracțiunii care urmează a fi reglementată prin textul propus la pentru **art. 142¹ alin. (1¹)**, constatăm că acesta constă în **acordarea de servicii sociale**, pe când în textul preconizat pentru la art. 37 alin. (4) se face vorbire de **calitatea de furnizor de servicii sociale**, noțiunea de „acordare de servicii sociale” nefiind definită ca atare în cuprinsul legii, astfel încât să rezulte fără niciun fel de dubiu dacă a fost săvârșită o infracțiune sau nu.

Data fiind definiția prevăzută la art. 27 alin. (1), în forma în vigoare, din Legea nr. 292/2011 pentru „serviciile sociale” - „*Serviciile sociale reprezintă activitatea sau ansamblul de activități realizate pentru a răspunde nevoilor sociale, precum și celor speciale, individuale, familiale sau de grup, în vederea depășirii situațiilor de dificultate, prevenirii și combaterii riscului de excluziune socială, promovării incluziunii sociale și creșterii calității vieții*” -, precizăm prin alăturarea termenului „acordare”, și în absența stabilirii în mod predictibil a elementului material al infracțiunii, contrar principiului constituțional al legalității (incriminării) se poate ajunge la concluzia că orice persoană care ajută un membru al familiei sau un străin de aceasta în vederea depășirii unei situații de dificultate ar putea fi considerată, în condițiile reglementării preconizate, infractor.

Potrivit principiul legalității incriminării, în accepțiunea Curții Europene a Drepturilor Omului, autoritățile legislative ale statului sunt obligate să legifereze prin texte precise, lipsite de echivoc, infracțiunea trebuie să fie clar precizată, pornind de la definirea acțiunilor sau omisiunilor care angajează răspunderea penală, trebuie să fie posibilă definirea acțiunilor sau inacțiunilor care angajează răspunderea penală,

De altfel, în jurisprudența Curții Constituționale s-a reținut în mod constant că **„ilicitul penal este cea mai gravă formă de încălcare a unor valori sociale, iar consecințele aplicării legii penale sunt dintre cele mai grave, astfel că stabilirea unor garanții împotriva arbitrarului prin reglementarea de către legiuitor a unor norme clare și predictibile este obligatorie.** Comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor (...) neputând fi dedus, eventual, din raționamente ale organelor judiciare competente de natură să substituie normele juridice. În acest sens, instanța de contencios constituțional a reținut că, în sistemul continental, jurisprudența nu constituie izvor de drept așa încât înțelesul unei norme să poată fi clarificat pe această cale, deoarece, într-un asemenea caz, judecătorul ar deveni legiuitor (Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, precitată). Prin urmare, în materie penală, principiul legalității incriminării, *nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*, impune ca numai legiuitorul primar să poată stabili conduita pe care destinatarul legii este obligat să o respecte, în caz contrar acesta supunându-se sancțiunii penale”. De asemenea, Curtea a reținut că, „în exercitarea competenței de legiferare în materie penală, legiuitorul trebuie să țină seama de **principiul potrivit căruia incriminarea unei fapte trebuie să intervină ca ultim resort în protejarea unei valori sociale, ghidându-se după principiul *ultima ratio*.** În jurisprudența sa, Curtea a apreciat că, în materie penală, acest principiu trebuie

interpretat ca având semnificația că legea penală este singura în măsură să atingă scopul urmărit, alte măsuri de ordin civil, administrativ etc. fiind improprii în realizarea acestui deziderat. Mai mult, măsurile adoptate de legiuitor pentru atingerea scopului urmărit trebuie să fie adecvate, necesare și să respecte un just echilibru între interesul public și cel individual. Curtea a reținut că din perspectiva principiului *ultima ratio*, în materie penală nu este suficient să se constate că faptele incriminate aduc atingere valorii sociale ocrotite, ci această atingere trebuie să prezinte un anumit grad de intensitate, de gravitate, care să justifice sancțiunea penală (Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, precitată)¹.

Mai mult, precizăm că și unul dintre criteriile generale de individualizare a pedepsei în cazul săvârșirii unei infracțiuni este **starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită** (potrivit art. 74 alin. (1) lit. b) din Codul penal), nerezultând care este valoarea ocrotită în ipoteza vizată de art. 142¹ alin. (1¹).

Cu alte cuvinte, gravitatea unei fapte incriminate și, implicit, pericolozitatea făptuitorului, se reflectă în pedeapsa prevăzută de lege, pedeapsă ale cărei durată și quantum se stabilesc, potrivit art. 74 alin. (1) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, „în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului”, care se evaluează după mai multe criterii, printre care „starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită” și „natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii”, iar în ipoteza vizată de art. 142¹ alin. (1¹) nu rezultă care este valoarea ocrotită.

În acest context, atragem atenția asupra faptului că incriminarea unor fapte are în vedere, în special, consecințele acestora și starea de pericol creată pentru valorile sociale ocrotite de legea penală, aspectele fiind detaliate în considerentele din jurisprudența Curții Constituționale citate exemplificativ mai sus.

6.6.2. Sub rezerva celor de mai sus, la **art. 142¹ alin. (1²)**, având în vedere prevederile art. 108 alin. (2) și (3) din Legea asistenței sociale nr. 292/2011, rezultă că inspectorii sociali au calitatea de organe de constatare în sensul art. 61 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, având obligațiile prevăzute în art. 61 din același Cod.

Prin urmare, este suficient ca textul să se refere la obligația acestora de a sesiza organele de urmărire penală, urmând ca sintagma

¹ A se vedea paragrafele 29 și 30 din Decizia nr. 561/2021 și paragraful 77 din Decizia nr. 356/2025

„obligatia sesizării și transmiterii organelor de urmărire penală de probe și informații rezultate în urma controalelor efectuate, în scopul declanșării urmăririi penale” să fie înlocuită cu expresia „obligatia de a sesiza organele de urmărire penală”.

De altfel, precizăm că textul propus se referă în mod impropriu la „probe”, și nu la „mijloacele de probă”, iar prevederea scopului în care se face sesizarea organelor de urmărire penală, respectiv declanșarea urmăririi penale”, apare ca fiind superfluă.

7. La **art. II**, prin care se intervine asupra Legii nr. 100/2024, formulăm următoarele observații:

7.1. La **pct. I**, la textul propus pentru **art. XII alin. (2)**, este necesară revederea textului, deoarece nu prevederile art. 134 alin. (12) din Legea nr. 292/2011 se vor aplica gradual în procent de cel puțin ... din standardul minim de cont din anul ..., ci **alocarea de la bugetul de stat se va face în mod gradual** într-un anumit procent din standardul de cost în fiecare an, astfel încât, în anul 2031, să se ajungă la alocarea a cel puțin 80% din standardul de cost pentru serviciile sociale prevăzute la art. 134 alin. (10) lit. c) din Legea nr. 292/2011.

7.2. La **pct. 2**, este necesară revederea textului propus pentru **art. XIII**, în vederea clarificării normei aplicabile de la intrarea în vigoare a ordonanței de urgență care face obiectul prezentului proiect până la data de 1 ianuarie 2026, dat fiind că prin modificarea propusă ar rezulta că în perioada cuprinsă între intrarea în vigoare a ordonanței de urgență care face obiectul prezentului proiect și 1 ianuarie 2026 nu s-ar mai aplica excepția stabilită în textul *de lege lata* al art. XIII.

8. La **art. III**, prin care se propune modificarea și completarea Legii nr. 17/2000, semnalăm următoarele:

8.1. La **pct. 1**, prin care se propune modificarea (nu completarea) **art. 4 alin. (2)**, și la **pct. 2**, prin care se propune modificarea **art. 11 alin. (3)**, precizăm că intervențiile legislative preconizate nu sunt menționate în preambul, fiind necesară motivarea acestora în preambul.

8.2. La **pct. 3**, pe fond, la textele preconizate pentru **art. 35 alin. (1) - (3)**, semnalăm că interdicția stabilită pentru o persoană fizică de a încheia „contracte de locațiune/comodat în vederea găzduirii, sau contracte în vederea întreținerii și îngrijirii prevăzute la art. 30 alin.(2)”, cu mai multe persoane vârstnice/cupluri de persoane vârstnice în forma prezentată sunt în mod evident susceptibile de constitui ingerințe în libertatea economică, în componenta privind libertatea contractuală sau în prerogativa folosinței dreptului fundamental de proprietate privată, deci și afectări ale acestora.

Precizăm că, potrivit art. 1169 din Codul civil, „*Părțile sunt libere să încheie orice contracte și să determine conținutul acestora, în limitele impuse de lege, de ordinea publică și de bunele moravuri*”. Deci, în virtutea principiului libertății contractuale, orice persoană fizică poate să încheie oricâte contracte dorește.

Prin urmare, întrucât libertatea economică este o libertate fundamentală, în considerarea art. 115 alin. (6) din Constituție², reamintim că astfel de măsuri nu pot fi reglementate prin ordonanță de urgență, ci doar prin lege, cu respectarea și a celorlalte condiții cumulative prevăzute la art. 53 din Legea fundamentală.

Totodată, precizăm că în mod constant Curtea Constituțională³ a reținut că: „potrivit principiului proporționalității, orice măsură luată trebuie să fie adecvată - capabilă în mod obiectiv să ducă la îndeplinirea scopului, necesară - indispensabilă pentru îndeplinirea scopului și proporțională, menită să asigure justul echilibru între interesele concrete pentru a fi corespunzătoare scopului urmărit. Astfel, în vederea realizării testului de proporționalitate, trebuie, mai întâi, să fie stabilit scopul urmărit de legiuitor prin măsura criticată și dacă acesta este unul legitim, întrucât testul de proporționalitate se va putea raporta doar la un scop legitim”; „orice măsură adoptată de autorități, pentru a corespunde cerinței de necesitate și adecvare, trebuie să fie raportată la fapta imputată”; „de principiu, legiuitorul este ținut de o condiție de rezonabilitate, respectiv să fie preocupat ca exigențele instituite să fie îndeajuns de rezonabile încât să nu pună sub semnul întrebării însăși existența dreptului, în speță fiind vorba de libertatea economică a persoanei”; „în activitatea de legiferare, legiuitorul trebuie să reglementeze mecanisme de natură a permite realizarea scopului legitim urmărit la standardul calitativ propus, fără a impune însă o sarcină excesivă părților, indiferent de natura acesteia. Or, Curtea constată că măsura legislativă instituită prin reglementarea criticată depășește limitele a ceea ce este necesar pentru atingerea scopului avut în vedere de legiuitor, fiind de natură a deturna scopul pe care acesta și-a propus să-l realizeze, consecința unei astfel de măsuri fiind afectarea și chiar suprimarea activității economice a beneficiarilor privați”; „astfel cum s-a reținut în mod constant și în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene (a se vedea Hotărârea din 13 decembrie 1979, Haner c. Land RheinlandPfalz, C-44/79; Cauza R. c. Intervention Board, ex parte E.D.&F.Man Sugar Ltd, c-181/84), ținând cont de

² „Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică”.

³ A se vedea, spre exemplu, paragrafele 5-31 din Decizia nr. 320/2021.

tradițiile constituționale comune statelor membre, măsurile și restricțiile impuse de autoritățile publice trebuie să răspundă efectiv unor obiective de interes general urmărite de comunitate și să nu afecteze în mod disproporționat drepturile și interesele legitime ale destinatarului”.

Nu în ultimul rând, precizăm că acordarea de asistență socială, în aplicarea obligației statului de a asigura un nivel de trai decent, se face potrivit principiilor care stau la baza sistemului național de asistență socială, în acest context fiind relevante, în mod special, **solidaritatea socială**, potrivit căreia întreaga comunitate participă la sprijinirea persoanelor vulnerabile care necesită suport și măsuri de protecție socială pentru depășirea sau limitarea unor situații de dificultate, în scopul asigurării incluziunii sociale a acestei categorii de populație, și **subsidiaritatea**, potrivit căreia, în situația în care persoana sau familia nu își poate asigura integral nevoile sociale, intervin colectivitatea locală și structurile ei asociative și, complementar, statul.

Prin urmare, soluția de excludere a persoanelor fizice de la acordarea de sprijin unor alte persoane vulnerabile, aflate în dificultate, vârstnice, sau altele asemenea, care doresc și au posibilitatea de a realiza aceasta, nu răspunde principiului subsidiarității și conduce și la creșterea cheltuielilor suportate din bugetul de stat, existând posibilitatea ca respectivele cheltuieli să fie susținute de persoane fizice, fără a fi decontate.

În consecință, este necesară revederea textelor, fiind, totodată necesară reformularea **părții dispozitive a pct. 3**, astfel încât să corespundă intenției de modificare sau de completare.

PRESEDINTE
Florin IORDACHE

București
Nr. 1001/05.12.2025